

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Noah Carlsen Sullivan
OM Å SE MER

BFA
Avdeling Kunstakademiet 2019

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

<https://khioda.khio.no>
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

OM Å SE MER

Noah Carlsen Sullivan

Jeg tenker på hvordan ting blir til og får en plass i verden. At det går fra å være noe du er alene om, til å bli noe som kan ses av andre, og hvordan det ved sin synlighet blir en del av et felles.

Jeg ser på maleriet som en måte å etablere en kontakt med verden på. Å innordne eller nærme meg det som finnes utenfor meg. Jeg forestiller meg at maleriet er en delt gjenstand, som hviler på en gjensidighet mellom meg selv og det utenfor.

Jeg begynner med det som kan tas og føles på. Det i den estetisk praksisen som handler om det håndterbare, hvor blikket er vendt mot det konkrete og stedlige. Etterhvert som jeg arbeider med et bilde merker jeg at formuleringene mine endrer seg. Gradvis skifter orienteringen mot et perspektiv som oppleves som om det befinner seg utenfor meg selv. Jeg fjernes på et vis fra den kontrollen jeg hadde. Bevegelsen går fra en bevissthet om det skapende blikket til en bevissthet rundt det å bli sett og å være gjenstand for andre formende krefter. På den måten skapes og gjenskapes prosessen løpende. Jeg innbiller meg at jeg fører antagelser inn i bildet, som i møte med andre formende krefter brytes, og føyes inn i nye forbindelser. I bildet oppløses skiller og motsetninger mellom det som er mitt eget, og det som finnes i verden. Det gir rom for det uoversiktlige, samtidig som det også gir et glimt av klarhet.

Det begynner med en tanke om at det må gjøres. Det må komme fram gjennom hendene og ut i verden. Kroppen er den som setter i gang en bevegelse, og som innleder prosessen.

Innlevelse er det som gir utseende til det abstrakte. Det at man lever seg inn sine egne forestillinger og skaper bilder. Jeg tenker på dette som den direkte måten man møter verden på.

Tankene jeg har rundt det estetiske, formes i stor grad av måten jeg håndterer underlaget på. Jeg er interessert i hvordan materialets egenskaper tas opp i uttrykket, og hva ulike lerrets-og papirtyper kan tilføre av kvaliteter. Hva slags grep de er mottagelige for. Men også at selve underlaget spiller en rolle utover å kun være en plan bakgrunn for det demonstrative. Det får ikke blir et inaktivt bakteppe for det beviste og aktive strøket. Jeg søker å flette inn tilbakemeldingene og responsen som oppstår i håndteringen av underlaget, heller enn å se det som et uttrykk for en retningsbestemt kommunikasjon.

Jeg forstår det som en evig utveksling mellom det å trekke seg sammen i intimitet og forsvinning, og å blomstre ut i intensitet og synlighet. Jeg maler med tynne transparente strøk hvor underlaget skinner gjennom, og de uttynnede fargeløsningene dytter pigmentene mot overflaten mens oljen siver inn i underlaget.

Jeg er interessert i selve berøringssituasjonen, det øyeblikket hvor grepene møter flaten og veldig mye av sentimentet kommer fram. De subtile beskjedene som hviler i selve avtrykket.

Jeg tenker at grepene jeg gjør kan beskrives som å «gnisse av mot», hvor det individuelle suger inn, og materialet trer fram. Og hvor jeg setter ned et avtrykk som demper distinksjonene mellom subjekt og objekt. En holdning som er mer nølende i sin overbevisning og mer søkende enn bekreftende.

Jeg ser mot en organisk inndeling av flaten, hvor uttrykket frigjøres fra en brå oppdeling. Organiseringen av billedflaten er ikke bestemt på forhånd, men avklares gradvis. Jeg starter med en løs tegning som sirkulerer rundt noen vesentlige motiver eller felt. En frøkapsel for eks. Jeg tenker på det hele som et responsivt formspråk. Hvor formene responderer på sine omgivelser i billedflaten, og hvor dynamikken skapes ut ifra et bekræftende/avkreftende spill.

Jeg bestemmer meg for en en palett; en gråfiolett, en lys rosa og en skitten blå. Jeg ser etter ulike måter å bygge fram kontrasterende kvaliteter i motivet på, slik at formene kan trekke i ulike retninger. At en vesentlig form kan framstå som fast, stø og samtidig usikker og flytende. Jeg fokuserer fram tvetydige overganger mellom fargene og en subtil modulering av form. Det mest fengslende er det som nesten ubemerket unndrar seg oppmerksomhet.

Det som framstår maskert, og som beveger seg vekk fra forståelsen og inn i andre potensielle bilder.

Jeg tenker spesielt på hvordan bildet kan gripe betrakteren via dets rytme og dekor. Hvordan den pulserende vekslingen mellom det som peker utover, og det som forsvinner, kan ha en forstørrende effekt, som overlater betrakteren til å se helt på egen hånd.

De formende grepene jeg gjør handler på et vis om å utvide det overfladisk i bildet, og å gi rom til et slags overskudd av utseende. Det som ikke er motivert av et overordnet ønske om å gjengi eller representere noe utenfor, men snarere undersøkelsen av det som finnes av liv og rikdom i maleriets overflate. Hvor det formmessige på et vis hviler i seg selv og gir uttrykk for sin egen logikk. Det stedet der bildet skaper, og ikke bare gjengir noe virkelig. Forståelsen min dannes rundt

denne tilstedeværelsen i det direkte forestillende ved farger, formtyper, linjer og tekstur.

Etterhvert som jeg arbeider med et bilde begynner visse former og grupperinger å tre tydeligere fram. Det jeg opplever som ufullstendig begynner å få retning, det flytene størkner og gradvis trer en vesentlighet fram.

Jeg tenker på hvordan man finner mening i bildet; hvilken type sannhet forteller arbeidene om? Ikke om reduserte, harde og kalde sannheter, men opplevelsen av det direkte. Om det varme og kaotiske. Der hvor man hele tiden tar abstrakte omveier om ting, og man lager symboler og kler fenomener i uttrykksfulle drakter.

En slags menneskelig oppreisning, som forteller om måter å inngå og resonere i omgivelsene på. Om mennesket som formgivere, som skaper forbindelser til og responderer på det rundt seg, og som hele tiden ser mer en det som blott er tilfellet.